

Art. 15, 7de Stk., fast, at den der hjemlede Frihed for Parterne til selv at bestemme deres Optræden, dog ikke omfatter Ret til at skride til Krig.

I sin Tale i 1ste Kommission udviklede Sir *Cecil Hurst* paa en klar og udmærket Maade Rækkevidden og Betydningen af disse Ændringer. Han tilføjede, at der ingen Nødvendighed var for at ændre Forbundspagtens Art. 10, hvis Ordlyd i og for sig ikke udtrykkelig nævner Ret til Krigsførelse, og om hvis Fortolkning der hersker ret afvigende Meninger. Hvad angaar Art. 16, erkendte Taleren, at de af ham foreslaaede Ændringer vilde komme til at paavirke denne Artikels Omraade, idet Forbundets Tvangsmidler i Fremtiden vilde komme til at indtræde i alle Tilfælde af Krig. Han ansaa dog dette for at være en ganske ubetydelig Udvidelse, der mere havde teoretisk end praktisk Interesse. Det vilde ikke være hensigtsmæssigt, at Forbundspagten indeholdt to forskellige Sæt af Retsregler om Følgerne af at gaa til Krig. Jo mere man modarbejdede Krigen i Almindelighed, des sjældnere vilde der blive Spørgsmaal om Tvangsmidlernes Anvendelse. Hvis Forsamlingen ikke straks vilde vedtage de foreslaaede Ændringer, vilde man fra engelsk Side ogsaa være villig til at lade dem behandle af et Udvalg.

Efter Sir *Cecil Hurst* havde en Række andre Talere Ordet. Der viste sig en ganske overvejende Stemning for at lade de foreliggende Spørgsmaal nærmere undersøge i et Udvalg. Peru's Delegerede, *Cornejo*, mente, at Forbundspagten burde omarbejdes fra Grunden af i Overensstemmelse med Kellogg-Pagten, der havde afskaffet Krig og Neutralitet. Raadets Forslag til Ordning af Stridigheder ifølge Pagtens Art. 15 burde være bindende for Parterne ikke blot, naar der forelaa Enstemmighed, men ogsaa ved Flertalsbeslutning. Fra dansk Side anbefalede *Georg Cohn* stærkt det britiske Forslag, men anførte dog paa den anden Side en Række Grunde, der kunde gøre det ønskeligt at lade et Udvalg nøjere granske forskellige i Forbindelse dermed

staaende Problemer. Hollænderen *Limburg* ansaa det for umuligt at vedtage de engelske Forslag allerede under denne Forsamling. Det vilde endvidere maaske blive vanskeligt at begrænse Ændringerne til de rent formelle Uoverensstemmelser. Man maatte være forsigtig med at vedtage vidtgaaende Forslag, som saa muligvis ikke blev ratificerede, hvilket kunde blive til stor Skade for den moralske Virkning af den stedfundne Udvikling. Dr. *Ræstad* (Norge) nærede store Betæneligheder ved de fremkomne Forslag. En Udvidelse af de Forpligtelser, som nu paahviler Forbundsmedlemmerne, vilde kunne støde paa afgørende Modstand i visse Lande. Der var ogsaa formelle Vanskeligheder. Kellogg-Pagten og Forbundspagten gik ud fra saa forskellige Grundsynspunkter, at man ikke kunde sammenarbejde dem ved den blotte Ændring af nogle enkelte Vendinger i Forbundspagten. Belgieren *Robin* forstod ikke de fremsatte Betæneligheder. Det drejede sig her om en Kodifikation af de Regler, der forbyder Angrebskrigen, og i et saadant Tilfælde kunde man ikke opstille en Sondring mellem to forskellige Sæt af Regler, hvoraf kun det ene var beskyttet af Pagtens Tvangsmidler, det andet ikke. Han var dog enig i en Udvalgsbehandling. Baron *Marks von Württemberg* (Sverige) var derimod ligeledes betænkelig ved en Udvidelse af Art. 16. Forbundet kunde paa denne Maade blive stillet overfor en Belastningsprøve, som det i Øjeblikket maaske ikke kunde holde til. I hvert Fald maatte Spørgsmaalet nøje undersøges i sine Konsekvenser. Derefter blev der paa Forslag af Sir *Cecil Hurst* nedsat et Underudvalg til at afgive en Beretning. Denne mundede ud i den nedenfor i Bilag 5, Side 103 aftrykte Beslutning, som godkendtes af Udvalget. Dettets Ordfører *Cot* (Frankrig) gjorde i Forsamlingen nærmere Rede for Indstillingen. Der var fra alle Sider Enighed om, at man ønskede Forbundspagten ændret i Overensstemmelse med Kellogg-Pagtens nye Grundsatninger. Man gik derved ud fra, at nogen retlig Nødvendighed for Ændringen bestod